

Пролог

Карл Саган говорив, що коли ви хочете зробити яблучний пиріг з нуля, то спочатку мусите винайти всесвіт. Говорячи «з нуля», він мав на увазі з *нічого*. Він говорив про час, коли світ іще не існував. Якщо ви хочете приготувати яблучний пиріг з нічого, то маєте розпочати з Великого Вибуху й розширення всесвітів, нейтронів, іонів, атомів, чорних дір, сонць, місяців, припливів океанів, Чумацького Шляху, Землі, еволюції, динозаврів, їхнього вимирання, качкодзьобів, людини прямоходячої, кроманьйонців тощо. Маєте почати з самого початку. Ви мусите винайти вогонь. Вам будуть потрібні вода, родючий ґрунт і насіння. А також корови, люди, які доїли б їх, та ще кілька тих, хто збивав би те молоко в масло. Вам знадобляться пшениця, цукрова тростина та яблуни. Вам стануть у пригоді хімія й біологія. А для справді чудового яблучного пирога — ще й мистецтво. Аби цей рецепт залишився для наступних поколінь, вам треба мати друкарський верстат і здійснити Промислову революцію, а можливо, доведеться ще й вірш написати.

Аби зробити щось просте, як-от яблучний пиріг, ви маєте створити цілий світ.

Деніел

*Місцевий хлопець змиряється з долею,
погоджуючись стати лікарем, банальна тема*

Це через Чарлі моє літо (і вже осінь) перетворилися на низку абсурдних заголовків. Чарльз Чже Вон Бе, він же Чарлі, мій старший брат, первісток старшого сина, здивував моїх батьків

(і всіх їхніх друзів та пліткарів з корейської громади Флашинга¹ у Нью-Йорку) тим, що його тимчасово відрахували з Гарвардського університету («найкращий виш», як сказала моя мама, коли надійшов лист про його зарахування). Тепер його вигнали з *найкращого вишу*, і все літо мама супитьсья, не в змозі ані остаточно повірити в це, ані до кінця зрозуміти.

— *Чому в тебе такі погані оцінки? Вони вигнали тебе? Чому вони тебе вигнали? Чому не змусили залишитися і більше вчитися?*

— *Не вигнали. Тимчасово відрахували. Це не те саме, — говорить тато.*

— *Це тимчасово, лише на два семестри, — бурчить Чарлі.*

Спостерігаючи цю жахливу хвилю збентеження, сорому й розчарування моїх батьків, я вже майже жалію Чарлі. Майже.

Наташа

Мама каже, що настав уже час мені здатися, що мої зусилля марні. Вона засмучена, тож її акцент помітніший, ніж зазвичай, і кожне твердження звучить як питання.

— *Ти не думаєш, що вже час здатися, Ташо? Не думаєш, що твої зусилля марні?*

Вона розтягує перший склад слова «марні» на зайву секунду. Тато нічого не говорить. Він німий від гніву чи безсилля. Я ніколи не була впевнена, від чого саме. Батькові зморшки такі глибокі й важкі, що важко уявити його з іншим виразом обличчя. Якби це було лише кілька місяців тому, я засмутилася б, побачивши тата таким. Але тепер мені байдуже. Адже саме через нього з нами трапилася оця халепа.

¹ Мультиетнічний район, у якому переважають іммігранти з Азії. (Тут і далі прим. перекл.)

Пітер, мій дев'ятирічний брат, — єдиний з нас, кого тішить такий поворот подій. Просто зараз він пакує свою валізу під «No Woman, No Cry» Боба Марлі.

— Олдскульна музика для зборів, — так він називає цю пісню.

Попри те, що Пітер народився тут, в Америці, він каже, що хоче жити на Ямайці. Мій брат завжди був доволі сором'язливим і йому було важко завести друзів. Гадаю, він уявляє Ямайку раєм і вірить, що, бозна з якого дива, там йому буде краще.

На цей час ми вчотирьох перебуваємо у вітальні нашої двокімнатної квартири, яка є також нашою з Пітером спальнею. У ній два невеличких дивани, які ми розкладаємо на ніч, і яскрава блакитна завіса посередині для усамітнення. Просто зараз завіса відсунута вбік, тож видно обидві половини кімнати.

Досить легко здогадатися, хто з нас хоче їхати, а хто залишитися. Моя половина кімнати досі виглядає обжитою. Книжки на маленькій полиці з *IKEA*. На столі дотепер стоїть моя улюблена фотографія, де ми з моєю найкращою подругою Бев у захисних окулярах сексуально надули губи на камеру у фізичній лабораторії (окуляри — моя ідея, а випнуті губи — її). Я не дістала жодної речі зі свого комода. Я навіть не зняла зі стіни плакат *NASA* з мапою зоряного неба. Він величезний — взагалі-то це вісім плакатів, які я склеїла до купи. На ньому зображені всі великі зірки, сузір'я і ділянки Чумацького Шляху, які видно з Північної півкулі. Тут навіть є інструкція щодо того, як відшукати Полярну зорю та як орієнтуватися за зірками, коли заблукав. Тубуси, що я їх придбала для пакування плаката, стоять закриті, обіперті об стіну.

На половині Пітера практично всі поверхні порожні. Більшість його речей уже розкладені по коробках і валізах.

Звісно, мама має рацію — мої зусилля марні. Утім я все одно беру навушники, підручник з фізики й кілька коміксів. Якщо я маю якось убивати час, то, можливо, зможу закінчити домашню роботу й почитати.

Пітер хитає головою.

— Навіщо тобі це? — питає він, маючи на увазі підручник. — Ми ідемо, Ташо. Тобі не доведеться здавати домашню роботу.

Пітер саме відкрив для себе силу сарказму і вдається до нього за найменшої нагоди.

Я не відповідаю йому, лише надягаю навушники і прямую до дверей.

— Скоро повернуся, — кажу мамі.

Вона клацає язиком і відвертається. Я нагадую собі, що вона засмучена не через мене. «Ташо, ти ж знаєш, що це не ти мене засмучуєш?» — вона часто повторює це останніми днями. Я збираюся до будівлі Служби громадянства та імміграції США, розташованої в центрі Мангеттена, — подивитися, чи може хтось там мені допомогти. Ми — нелегали, і сьогодні ввечері нас депортують.

Сьогодні мій останній шанс спробувати переконати когось — чи долю — допомогти мені знайти спосіб залишитися в Америці.

Аби ви зрозуміли: я не вірю в долю. Але я у відчаї.

Деніел

Причини, з яких я вважаю Чарльза Чже Вон Бе, він же Чарлі, гівнюком (у довільному порядку):

1. До цього епічного, видовищного (і цілком чарівного) провалу в Гарварді він був безжально гарним в усьому. Ніхто не має бути гарним в усьому. Математика й англійська, біологія і хімія, історія й фізкультура... Не годиться